

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus Practicus De Casibus Summo Pontifici, Episcopis, Et Praelatis Religionum Reservatis

Kiene, Johann Georg

Constantiae, 1629

3. Quodnam peccatum sit reseruandum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-42214

f 1. n 1 Adam. Tan. tom 4. q 9.
d 6 dub. 4 n. 67. [B] Swar. cit.
f 2 concl 2 Fum. cit. n 2 Eman.
 Sa. V. Casus reservatus n. 2. ex
 comm. Canonistarum, & V. Ab-
 solutio n. 19.

III. Peccatum nec Veniale [A]
 nec Mortale mere Internum [B]
 proinde nec ipsa [C] Hæresis nisi
 signo exteriori de se sufficienti
 prodatur, nec omnia [D] externa,
 quæ secundam conditionem &
 quantitatem operis externi sint
 mortalia, sed tantum atrociora
 quædam & grauiora crimina de
 facto sunt reservata, quorum re-
 servatio non tantum spectat ad
 censuras seu forum externum, sed
 culpas & forum internum. Ratio
 prioris est, quòd, cum nulla sit ob-
 ligatio cõfiteudi veniale, & abs-
 que culpa omittatur, imò possit
 sine vlllo ordine ad pœnitentię Sa-
 cramentum (neque hoc impedire

B 3

Potest

potest Ecclesia) tolli, inutilis redderetur eiusdem reservatio. Ratio posterioris, quod huiusmodi peccatum occultum non inferat aliis nocumentum, neq; moraliter loquendo, singulari aliqua cautione indiget, quam Ordinarii Confessores nequeant adhibere; atque ideo Casuū reservatio fuit introducta, ut subditi intelligentes huius vel illius sceleris absolutionē difficulter posse obtineri, magis exia eius gravitatē apprehendant & fugiant. Ratio tertiū desumitur ex praxi & traditione Ecclesiæ, quam Concilium Tridentinum [E] adducit definiendo: magno- pere ad Christiani populi disciplinam pertinere, ut atrociora & graviora crimina (in quocunque hominum statu) non à quibusvis, sed à summis duntaxat Sacerdotibus absoluantur. Et quo Superiores sunt prudentiores, peritioresque.

eò

comelius etiam pœnitentes ab iisdem, quàm aliis possunt iuuari & dirigi in foro conscientiae.

[A] [B] [C] [D] *Suar. to. 4. d. 29. s. 3. Mart. Bonac. disp. 5. q. 7. pun 5. S. 1. propos 2. Tan. t. 4. d. 6. de Pœnit. Miranda in Man. Prælatorum. Regg. q. 43. a. 3. concl. 2. Fill. to. 1. tr. 7. c. 10. à num. 221. Iacob. de Graff p. 2. l. 1. de pœnit. c. 7.*

Probabile quidem est posse interna peccata mortalia directe v. g. hæresin mentalem, consensum in luxuriam, appetitum vindictæ reseruari. Contrarium tamen magis probatur, quod nimirum nulla potestas videatur aliquid posse statuere, præcipere de iis, quæ nequeat cognoscere, iudicare, punire; Ecclesia de actibus merè internis non cognoscit, non iudicat, sed iudicio Dei relinquit, qui solus cordium & renum est scrutator, 1. Reg. 7. Et adstipula-

B 4 tur

tur Communis DD. cum S. Augusti l. 1 de libero arbitrio. c. 6. & S. Th. 1. 2. q. 91. a. 4. Attamen potest Ecclesia indirectè super iisdem iudicare, præcipere, quatenus actus interni sunt principia & circumstantiæ actuum exteriorum, adeoque etiam indirectè poenas & censuras adiicere.

Vide Sayr. l. 2. de Cens. Eccles. c. 4. à num. 21. Less. l. 2. c. 73. dub. 11. n. 65. & 66. Roder. t. 1. q. 20. a. 1. E. sess. 14. c. 7. de Reform. & Can. 11.

IV. Huiusmodi reseruandi potestas amplissima est in Sum. Pontifice [A] in vniuersam Ecclesiam, vt ipsis etiam Episcopis cæterisque Prælati certam regulam casus Reseruandi valeat præscribere, & licentiam nimiam restringere; cum enim reseruatio non debeat fieri nisi obiustam & rationabilem causam, maiusq; bonum

com-